

Най-силното момиче на света

Издателство „Фюм“

Най-силното момиче на света

Сали Гарднър

*На Дайъни Бели –
за цялата нейна любов и приятелство*

The Strongest Girl in the World

Text and illustrations copyright © Sally Gardner 1999

All right reserved

2014, Orion Children's Books

a division of the Orion Publishing Group Ltd

Най-силното момиче на света

© Издателство „Флюм“, 2015

Превод Екатерина Митренцева

Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-023-8

1.

Джоузи Дженкинс можеше да прави най-различни номера. Можеше да гържи изправен молив на върха на показалеца си. Можеше да чопли носа си, без никой да я види. Можеше да гъделичка котката, докато тя каже: „Престани!“. Но най-големия си номер Джоузи направи един петък, в десет и половина сутринта. Този номер промени живота ѝ.

Всичко се случи в двора на училището, когато Били Бранг заклеци главата си между пръчките на училищната ограда. На помощ на Били се притече класната му – госпожица Джонс, но не успя да направи нищо. Главата на Били Бранг не помръдваше. Дойде и училищната сестра. Напрасно. Били Бранг ставаше все по-червен. Директорът господин Мъррей извика пожарната. Една жена от кухнята намаза с масло подутото лице на Били, но той пак не можа да измъкне главата си измежду пръчките. Били Бранг се беше заклецил неспасяемо.

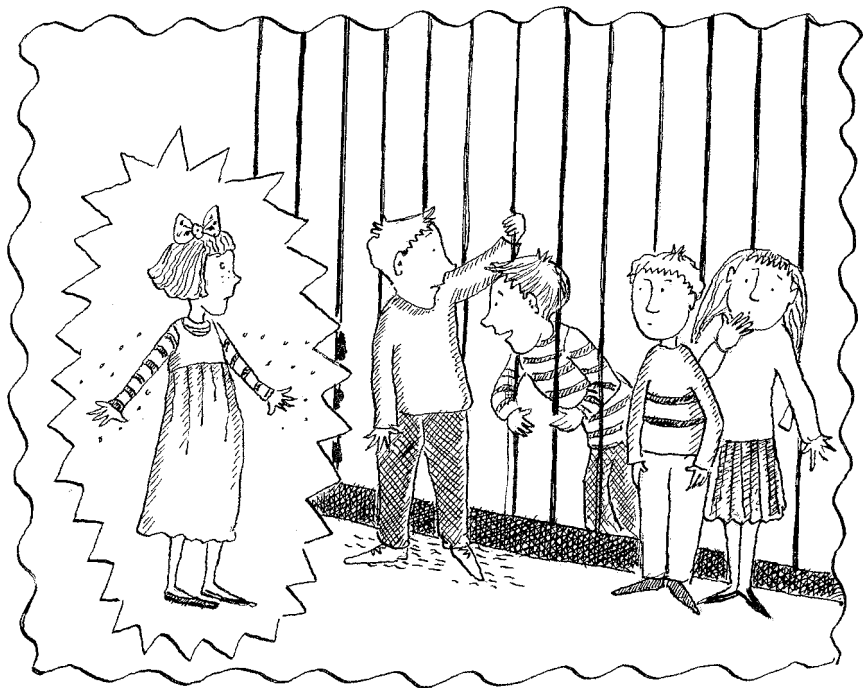

Всички деца се насъбраха край него, за да го видят. Това беше най-интересното забавление в училището от седмица насам.

– Той ще се пръсне ли, госпожице? – попита едно малко момче.

– Госпожице, госпожице, дали ще трябва да отрежат главата му? – попита друго.

– Не, разбира се – намръщи се госпожица Джонс. – Хайде, деца, моля ви, не се трупайте така.

Били Бранд започна да плаче.

И точно тогава Джоузи Дженкинс, която беше на осем години и девет месеца, разбра, че може да направи своя номер. Тя усети как по ръцете ѝ премина вълна на сила и стигна чак до пръстите ѝ.

Джоузи отиде до оградата, хвана железните пръчки и ги изви встрани. Беше лесно и просто, като да скъса на две тоалетна хартия. Били Бранд измъкна главата си. Настъпи мърт-

ва тишина, после всички завикаха оглушително. Били Бранг седеше със зачервено лице, с масло по ушите, но свободен.

В този момент в двора се втурна господин Мъррей, следван по петите от пожарната команда. Децата зачакаха да видят дали пожарникарите ще могат за извият пръчките на училищната ограда. Били Бранг седеше сред тях – зачервен и глупав.

– Какво означава това? – попита го господин Мърей. – Как се освободу? Госпожице Джонс, какво става тук?

Г о с п о ж и ц а Джонс, която беше изгубила ума и гума, посочи Джоузи.

– Какво? Това някой номер ли е? – попита господин Мърей.

– Да, господине – кимна Джоузи. – Видях, че

Били се е заклецил лошо, затова го отклецих.

През това време командирът на пожарникарите оглеждаше извитите пръчки на оградата.

– Кой направи това? – попита той.

– Аз, господине – каза Джоузи.

Господин Мърей изглеждаше така, сякаш всеки миг ще експлодира.

– Джоузи – каза той, – тези пръти са направени от желязо. Никой не може за огъне желязо, особено пък осемгодишно момиченце. За-

това извиках пожарната.

– Да ги изправя ли както си бяха преди, господине? – попита Джоузи.

– Престани да грънкаш глупости! – кипна господин Мъррей.

Джоузи приближи до оградата и пред цялото училище, пред директора и пред пожарниците внимателно огъна железните пръти както си бяха преди това.

